

„Mūsų dienos - kaip šventė, / kaip žydėjimas vyšnios...”

Pavasariais visada norisi kartoti lietuvių tautos šviesuolio Kristijono Donelaičio žodžius: „Jau saulelė vėl atkordama budino svietą”. O kai saulelė pašviečia dar stipriau, pati širdis ima dainuoti visiems gerai žinomos Salomėjos Nėries žodžius: „Mūsų dienos - kaip šventė, kaip žydėjimas vyšnios”. Šio eilėraščio tekstas ragina mus skubėti gyventi, nes gyvenimas - pernelyg trumpa akimirka, kad ją išiekvotum liūdesiui. O mes, šio laikraščio kūrėjai, šiais mokslo metais jau atsisveikiname ir raginame jus mėgautis akimirkomis vis dėlto palengva, neskubant. Tegul ir šioji laikraščio akimirka būna dar viena proga širdžiai uždainuoti. Iki kitų kartų! Jaukios vasaros!

„Meridiano” kūrybinė grupė

Šiame numeryje skaitykite:

VIMS pulsas

Baleto žingsneliais svajonių link (II)	3
Apie vietą, kurioje dingsta laikas	7
Medijos kaip saviraiškos būdas	9

Mokslas TURI būti įdomus

Gamtos pokyčių ženklai pavasarį	10
---------------------------------------	----

Mokytojas kitu kampu

Rubrikoje „Mokytojas kitu kampu“ – pavaduotoja Jolanta	12
--	----

Meridianas rekomenduoja

R. Unos apysakos „Atjunk“ recenzija	15
Rinkis prekę patikrintą	17
Filmai vasaros vakarams	19
Povandeninių laivų istorijos	20

Kaleidoskopas

VIMS mokyklos bendruomenės kūryba	22
---	----

VIMS pulsas

Baleto žingsneliais svajonių link (II)

**Patriciją Vosyliūtę ir Gabrielą
Vosyliūtę kalbino Ugnė Burovaitė**

*Tęsiame pokalbį su aštuntokėmis sesėmis
dvyinėmis Patricija ir Gabriela apie pomėgį, kuris
virto gyvenimo būdu.*

**Kuo labiausiai didžiuojatės kalbant apie
baleto pasiekimus?**

Gabriela: Labiausiai didžiuojuosi, kad vis dar lankau baletą ir pasitaikius nesėkmėms nepasidaviau. Laimėti konkurse yra daug paprasčiau, nei nepasiduoti nepasisekus ir judėti pirmyn. Tačiau, be abejo, džiaugiuosi visais laimėjimais konkursuose ir net vienas sušoktas

šokis koncerte yra didžiulis laimėjimas. Šokant visada yra baimė, kad kas nors nepavyks. Ir kai tą baimę įveiki, jau esi nugalėtojas.

Patricia: Aš asmeniškai labiausiai didžiuojuosi konkursų pasiekimais. Tik pradėję lankyti baletą dalyvaudavome konkursuose kartu su visa trupe, tačiau visai neseniai pradėjome dalyvauti kaip duetas. Džiaugiuosi, kad iš viso išdrįsau sudalyvauti konkurse. Visada labai nenorėjau juose dalyvauti, bet tėvai tikindavo, kad ten visai nėra baisu, ir kad tai puiki galimybė išbandyti save ir parodyti, ką gali. Tuo labai didžiuojuosi, nes pasiekti kažką ir laimėti prizą konkurse yra be galo didelis pasiekimas. Kadangi konkursuose dalyvauja talentingos balerinos iš įvairių pasaulio šalių, pasididžiavimas savimi, kai iš didelio skaičiaus šokėjų lieki trečia, antra arba pirma, yra labai didelis. Todėl labai savimi didžiuojuosi ir dėkoju mokytojams bei tėvams, kurie mane palaiko.

Esu tikra, kad ne kartą dalyvavote baleto spektakliuose. Supažindinkite mus šiek tiek su pasiruošimu, kaip viskas vyksta besiruošiant didžiajam pasirodymui?

Patricia: Baleto pamokos prasideda rugsėjį. Iki naujųjų metų stipriname raumenis ir mokomės naujus judesius. Vėliau vyksta parodomoji pamoka, kur rodome tėvams tai, ką išmokome prasidėjus naujiems mokslo metams. Po parodomosios pamokos pradedame ruoštis baigiamajam koncertui. Mokomės naujus šokius, daug repetuojame ir nuolat kartojame tai, ką jau mokame. Likus mėnesiui iki baigiamojo spektaklio, repeticijos ir jų trukmė stipriai padidėja. Pradedame repetuoti „Lietuvos nacionaliniame operos ir baleto teatre“. Spektaklio dieną spektaklis dažniausiai vyksta vakare, o mes nuo pat ryto repetuojame šokius su pertraukomis. Labai gaila, bet dėl pandemijos

praeitais ir šiais metais didžiojo pasirodymo nebuvo.

Gabriela: Prieš pasirodymą visada aplanko jaudulys, kuris neduoda ramybės iki paskutinės minutės. Iš pradžių apšilinėjame, atliekam pratimus, kad nuimtume stresą ir užlipus ant scenos jau būtų apšilę raumenys. Tuomet grimoatoja, kuri turi patirties teatre, deda grimą, kuris būna tikrai ryškus tam, kad išryškėtų veidas scenoje. Paskutinis žingsnis yra kostiumai, pritaikyti specialiai tavo šokiui. Spektakliui/konkursui susiruošiam daug anksčiau prieš šokį. Todėl lieka nemažai laisvo laiko, kurį praleidžiame įvairiai. Dažniausiai tai būna pasisėdėjimas su grupės narėmis. Na, o kai ateina laikas lipti į sceną, visi linki sėkmės ir belieka padaryti geriausią, ką gali.

Prieš šokant didžiojoje scenoje, pasirodymo dieną daug kartų repetuojate, kad viskas atrodytų nepriekaištingai. Papasakokite, kas labiausiai patinka pasiruošimo metu?

Gabriela: Asmeniškai man ruošiantis labiausiai patinka stebėti kitų šokėjų šokius. Žaviuosi, juos palaikau ir stebiu jų klaidas bei mokausi iš jų. Manau, tai labai geras būdas praleisti laiką ir tuo pačiu metu - pačiai tobulėti. Taip pat labai patinka laiką leisti su grupės draugėmis, išgerti karšto šokolado ir tiesiog pamiršti visą jaudulį.

Patricia: Pasiruošimo metu man asmeniškai labiausiai patinka pertraukos bei visas ruošimosi procesas. Pertraukų metu galima atsipalaiduoti ir pasilepinti teatro karštu šokoladu, smagiai praleisti laiką su trupės draugėmis. Be galo patinka grimo procesas ir galutinio įvaizdžio rezultatas. Vieni ryškiausių ir įsimintiniausių įvykių yra užkulisiai, kai prieš pat savo pasirodymą mergaitės labai jaudinasi, repetuoja savo šokius bei veido išraiškas, bando susikaupti bei prisiminti visas pastabas, kurias gavo repetacijų metu. Be galo pasiilgau šio jausmo bei

visų nuostabių akimirkų, patirtų repetacijų bei pasiruošimo metu.

Ar jaudinatės prieš didįjį pasirodymą? Kas padeda nesijaudinti prieš išeinant į sceną?

Gabriela: Žinoma! Visada yra jaudulys. Paparastai jis neišnyksta iki šokio pabaigos. Bet mokytojai ir grupės narės visada palaiko ir sako nesijaudinti. Paprastai jaudulį nuima apšilinėjimas bei kokia nors veikla, kuri nutolina tave nuo tos minties, kad tuojau bus pasirodymas. Tai gali būti knygos skaitymas, kalbėjimas su draugėmis ar tiesiog karšto šokolado pasimėgavimas.

Patricia: TAIP, be galo jaudinuosi! Visada prieš pat pasirodymą mane persekioja mintys: „kas atsitiks jei pamiršiu šokį?“, arba „jeigu atsistosis ne ten, kur reikia?“. Tačiau nuramina tai, kad žinau - šokis yra nuostabus tuo, kad suklydus ar ne ten atsistojus, visada galima improvizuoti. Taip pat nuramina tai, kad „Lietuvos nacionaliniame operos ir baleto teatre“ dėl apšvietimo šokėjai nemato žiūrovų ir tau nėra priežasties jaudintis. Man nusiraminti taip pat labai padeda mokytoja bei trupės draugės, kurios visada tave palaiko ir pagiria. Ir taip pat trys gilūs įkvėpimai ir iškvėpimai prieš pat išbėgimą į sceną.

Žiūrovams, salėje pasibaigus plojimams ir nusileidus užuolaidai, spektaklis baigiasi, tačiau kas vyksta kitoje scenos pusėje už užuolaidos?

Patricia: Pasibaigus spektakliui ir nusileidus užuolaidai, žiūrovai nežino, kas vyksta kitoje scenos pusėje. Todėl aš jums atskleisiu paslaptį ir išduosiu, kad, nusileidus užuolaidai, visi šokėjai atsipalaiduoja, nusiima šokio batelius, kurie vadinami puantais, o kai kurios šokėjos net atsisėda. Mažesnės mergaitės su pasididžiavimu bėga pas tėvus ar fotografuojasi su draugėmis. Kitos bėga sveikinti mokytojus su didelėmis

gėlių puokšėmis. O vyriausios šokėjos labai pavargusios, eina persirengti kostiumus ir kartu pasidžiaugti savo atliktu darbu didžiajame spektaklyje. Man asmeniškai nusileidus užuolaidai lyg akmuo nusiridena nuo širdies, nes suprantu, kad sušokau kaip tik galėjau geriausiai!

Kadangi ilgai lankote baletą, ar planuojate jį sieti su savo ateitimi, ar tai tiks liks jūsų pomėgis?

Gabriela: Kai buvau jaunesnė, visada sakiau, kad užaugusi būsiu balerina, kuri šoks spektakliuose ir džiugins kiekvieną jauną (ir ne

Gabriela: Po pasirodymo būna LABAI daug emocijų, laimės, pasitaiko ir ašarų. Visi sveikina, džiaugiasi, giria bei palaiko. Su draugėmis dalijamės išpūdžiais ir nesėkmėmis. Baletu mokytojai būna paruošę staigmenas. Taip pat ateina sveikinti tėvai, giminaičiai. Atneša gėlių, o mes pasakojame visą spektaklio eigą. Išties, laikas po pasirodymo yra išpūdingas ir nepamirštas.

tik) sielą. Tačiau kuo toliau, tuo labiau esu įsitikinusi, kad baletas bus tik pomėgis, kuris visada išliks mano gyvenimo dalimi. Jis bus neatsiejamas ir tikrai jo nepamiršiu. Tai visada bus galimybė atitolti nuo aplinkinių ir pabūti su pačia savimi.

Patricia: Mažesnė labai norėjau būti balerina, tačiau augant mano nuomonė greitai keitėsi. Dabar esu tikrai apsisprendusi, kad baletas liks

tik pomėgiu. Dažnai atsiranda minčių, kad šokant tiek metų gaila būtų palikti baletą, nieko su juo nenuveikus. Todėl labai norėčiau, kad ir kai užaugsiu, meilė baletui niekur nedingtų, taip pat retkarčiais šokti baletą, ar net įkurti savo šokių studiją!

Kiek puantų porų jau esate sudėvėję per tiek laiko?

Patricia: Pradejusios šokti baletą iš karto nešokome ant puantų, tik bėgant laikui ir sustiprinus čiurnas bei raumenis pradėjome po truputį šokti su puantais. Su puantais šokame maždaug šešerius metus. Kol buvome mažesnės, mažiau šokdavome su puantais, jų susidėvėjimo laikas būdavo daug ilgesnis. Tačiau dabar, kai su puantais šokame kiekvieną pamoką, jie labai greitai susidėvi. Šiuo metu tiksliai nežinau, kiek puantų porų esu sudėvėjusi, bet manau, kad penkiolika jau tikrai bus. Minėjau, kad mažesnės retai šokdavome su puantais, tačiau mes juos labai greitai išaugdavome. Dėl šios priežasties ir keisdavome juos.

Gabriela: Į šį klausimą negaliu tiksliai atsakyti. Tačiau, manau, kažkur nuo dešimties iki penkiolikos porų. Anksčiau nedaug šokom ant puantų, nes tam reikia patirties ir stiprių raumenų. Tad ir sudėvėtų porų nėra labai daug. Bet kadangi puantai greitai susidėvi, juos ne kartą tenka keisti, tad porų skaičius irgi auga.

Pabaigai, atskleiskite mums vieną balerinų paslaptį?

Gabriela: Manau, didžiausia paslaptis yra ta, kad visi mano, jog jeigu lankai baletą, esi švelnus, nusileidžiantis kitiems. Tačiau iš tikrųjų balerinos turi turėti užsispyrimo ir nepasiduoti aplinkinių įtakai. Nes tik taip galima pasiekti užsibrėžto tikslo ir nepasiduoti kitiems.

Patricia: Didelės paslapties kaip ir nėra. Tačiau, jeigu kai kurie žmonės mano, jog šokame su puantais nieko juose neturėdamos, jie labai klysta. Balerinos visada ant pirštų užsideda paminkštinius, kurie sumažina skausmą, tačiau jo nepanaikina. Taip pat visada prieš einant į sceną puantus ištepa kanifolija, kad nenuslystų ir nesusižalotų šokdamos scenoje. Manau, jog tai nėra didelė paslaptis, tačiau ne visi apie tai žino.

Didelis ačiū jaunosioms balerinoms Patriciai ir Gabrielai! Tikiuosi, kad beskaitydami sužinojote ką nors naujo apie baletą, o gal net susidomėjote ir patys pabandykite? Kad ir kaip bebūtų, manau, tikrai susigundėte po karantino nuvykti į „Nacionalinį operos ir baleto teatrą“, pasigrožėti spektakliu ir gal net pasimėgauti karštu šokoladu!

Apie vietą, kurioje pradingsta laikas

Simonas Vėgėlė

Kiekvienas mes turime savo „laimingąją vietą“, kurioje, kai tik galime, praleidžiame didžiąją dalį savo laisvo laiko. Joje jaučiamės saugūs ir apglėbti ramybės. Tai gali būti kvapų sklindinas močiutės sodas, sodyba prie žydrą ežero, supynės prie kalbančio upelio, tankiame miške stūksantis ažuolas...

Šiame straipsnyje aš norėčiau Jums papasakoti apie mano „laimingąją vietą“. Ji turi viską, apie ką aš galėčiau pasvajoti: ji turi Kuršių marias, kupinas mažiukų laivelių, ji turi didelį, dryžuotą švyturį, kuris parodo kelią smulkiems laiveliams, ji turi jūrą, kupiną kvapų ir ramybės. Ji turi kopas, kurios apsaugo tave nuo šaižaus ir žvarbaus jūros vėjo, ji turi kalnelius ir kalnus, kuriuos visus aš esu iššniukštinėjęs.

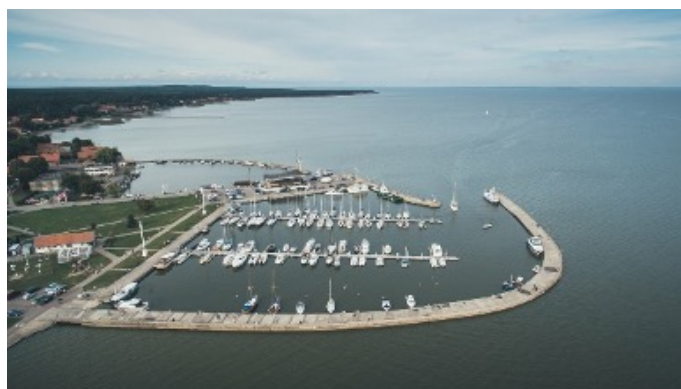
Gal jau kas nors ir žino, apie ką kalbu? O jei dar kyla abejonių, aš kalbu apie Nidą. Mažytę gyvenvietę, įsikūrusią Neringoje. Visi aukščiau išvardinti dalykai suteikia ramybę. Manau, daugelis mūsų esame nors kartą buvę Nidoje, o jei ne, prižadu, kad skaitydami toliau, Jūs įsitikinsite, kad, nuvažiavus ten, Jus užplūs toks pat jausmas, kaip ir mane. Net jei ir esate buvę Nidoje, bet nežinote įdomių lankytinų vietų, galiu Jums duoti dar vieną pažadą, kad tikrai priversi Jus dar kartą ten nuvažiuoti ir susižavėti net ir smulkiausiomis detalėmis.

Mūsų pažintį su Nida norėčiau pradėti nuo man labiausiai patinkančios kopos (tiek istorija, tiek grožiu). Kalbu apie „mirusią kopą“ („negyvąją kopą“). Tai kopa su tikrai įdomia istorija. Kadais (17-19 a.) ant kopos stovėjo Naglių kaimas. Kaimą labai gausiai ir

greitai užpūstydavo smėlis ir vietiniams gyventojams tekdavo kraustytis net keturis kartus, už nugaros paliekant savo gimtuosius namus.

Kopa galite grožėtis ne tik pėsčiomis, bet ir išsinuomavę privatų katerį Nidos priplaukoje. Priplauka tai yra dar vienas man labai patinkantis objektas Nidoje. Priplauka ne tik apsupta laivelių, bet ir puiki laiko praleidimo vieta. Čia galima pasivaikščioti, lipti ant molo, apžiūrinėti jachtas, katerius, burlaivius ir grožėtis horizontu. Įspūdingi vaizdai čia atsiveria saulei tekant.

Dar vienas tikrai įdomus objektas - tai aukštas, baltas su raudonais dryžiais Nidos švyturys. Tai tikrai įspūdingas statinys, kuris, nors ir senas, bet dar vis veikia ir funkcionuoja. Beje, nuo praeitos vasaros į jį galima net užlipti ir pamatyti stulbinančią Nidos panoramą.

Kitas įspūdingas statinys Nidoje yra apžvalgos bokštas. Tikrai nedaugelis yra apie jį girdėjęs, o tuo labiau į jį užlipęs. Tai unikalus statinys, kuris neseniai buvo pastatytas. Jį surasti galite eidami nuo Nidos švyturio vienu jūros link vendančiu keliuku. Nuo jo atsiveria vaizdas į ošiančią Baltijos jūrą.

Kiekvienas žmogus yra skirtingas, todėl skiriasi ir jo poreikiai. Nepaisant to, kiekvienam žmogui reikalingas poilsis ir vieta, kurioje galima pasislėpti nuo rūpesčių. Tokia vieta man - Nida. Ten iš tikrųjų pradingsta laikas... Tikiu, kad ir Jus šis Lietuvos kraštas gali taip pat užburti.

Medijos kaip saviraiškos būdas

Ūla Vilkauskaitė

XXI a. kiekvienas esame girdėję, kiek daug žalos žmonijai daro išmanieji įrenginiai, įvairiausios socialinės medijos ar visa kita internete. Visgi retas užsimena apie teikiamą didelę naudą kiekvienam iš mūsų. Ir tai nebūtinai yra greitai pasiekiamą informaciją bet kuriuo paros metu arba lengvas sukčiavimas pamokų metu. Tai kur kas daugiau. Dabar (ypač karantino laikotarpiu) beveik visi internete praleidžiame kur kas daugiau valandų nei gydytojai rekomenduoja.

Praleistą laiką internete galime išnaudoti naudingiems dalykams. Pavyzdžiui, paprasčiausiai bendraujant su seniai matytais seneliais ar išsiilgusiais pramogų draugais. Visam bendravimui daug pastangų nereikia, užtenka kiekvienai pusei prisijungti prie tam tikros programos ir tu jau gali matyti žmogaus emocijas, pasikeitusius veido bruožus arba tas gražias, švytinčias akis, stebinčias seniai matytą žmogų. Netgi praėjusios šventės kai kuriems nebuvo tokios vienišos, nes galėjome pasijausti

jaukiau, matydami kitų veidus. Jei tu nesi iš tų, kurie gali pasigirti begale pažįstamų, būtent internete gali susipažinti, užmegzti naujas draugystes visame pasaulyje. Tik būtinai būk atsargus ir budrus bendraudamas su nepažįstamais!

Negalima nepaminėti ir lengvos prekybos internete. Yra labai daug visokiausių puslapių, programėlių, kuriose gali vos keliais paspaudimais ne tik nusipirkti vieną ar kitą daiktą, bet ir parduoti. Parduoti gali labai lengvai, nuo namų ar butų, iki tavo

nebenešiojamų drabužių ar batų. Tau net dažniausiai nereikia vykti iki prekybininkų pasiimti prekės, o ją atveža kurjeriai iki namų durų.

Jei nepavyko pakeisti Jūsų nuomonės apie interneto privalumus, pagalvokite apie naujas uždarbavimo galimybes. Visgi visi mėgsta gauti pinigų. Dabar juos galima užsidirbti neišlipus iš lovos. Nieko nėra patogiau ryte už savo lovą, o nuo šiol joje yra galimybė praleisti nors ir visą dieną, gali net nesivalyti dantų, juk niekas neužuos kvapo per ekraną.

Medijos turi daug trūkumų, bet jei pažvelgsime į gerąją viso to pusę, suprasime, kiek daug galimybių mes dabar turime.

Mokslas TURI būti idomus!

Gamtos pokyčių ženklai pavasarį

Pokalbį su biologijos mokytoja **Vilma užrašė Edilija**

Sveiki, mokytoja! Šiandien noriu su Jumis pasikalbėti apie... pavasarį, kuris už lango! Vis dažniau miškuose ir girdime paukščių muziką. Kokie paukščiai grįžta į Lietuvą pavasarį?

Pavasarį į Lietuvą grįžta vieversys, varnėnas, kielė, liepsnelė, keršulis, kovas, kikilis, pempė, pilkoji žąsis ir gandrai.

Kokie gyvūnai išeina į gamtą šiuo metu laiku, mažiau laiko praleidžia savo slėptuvėse?

Šiuo metu jau yra aktyvūs kai kurie bestuburiai, pavasario orui atšilus galima miške aptikti erkių, pavienius dvisparnius (muses), drugius (citrinukus, dilgelinukus), vabalus (boružės). Bunda barsukai, ežiai iš žiemos miego. Suaktyvėja plėšrūnai, peliniai graužikai.

Ar yra kažkoks paaiškinimas, kodėl būtent žibutės yra pirmosios pavasario gėlės?

Žibutės, plukės, vištapienės yra augalai efemerai. Tokie augalai pradeda vegetaciją (sulapojimą, žydėjimą) anksti, kol dar sumedėjusių augalų pumpurai nėra išskleidę lapų. Tai puikus efemerų prisitaikymas esant mažesniai saulės šviesos spindulių kiekiui vykdyti fotosintezę ir pasidauginti lytiniu būdu – išskleisti žiedus, subrandinti vaisius, sėklas.

Ar yra kokie gyvūnai, kurie labiau lenda į žemę, kai oras šiltėja?

Vasaros metu taip elgiasi dirvožemio gyvūnai, kurie yra prisitaikę prie žemesnės temperatūros – sliekai, kurmiai. Tokiu būdu jie ne tik apsisaugo nuo perkaitimo, bet ir nuo išdžiuvimo.

Ar yra gyvūnų, kurie pavasarį pradeda slėptis, dangstyti? Kokie?

Nepriklausomai nuo metų laiko gyvūnai, tiek plėšrūnai, tiek jų grobis, stengiasi išlikti nepastebėtais. Slepimosios spalvos yra puiki strategija – prisitaikymas prislinkti prie aukos nepastebėtam ir išvengti plėšrūno puolimo. Žinoma, ši apsauga nėra šimtaprocentinė.

Gal gamtoje galima rasti medžių, kuriems pavasario oras vis dėlto kenkia?

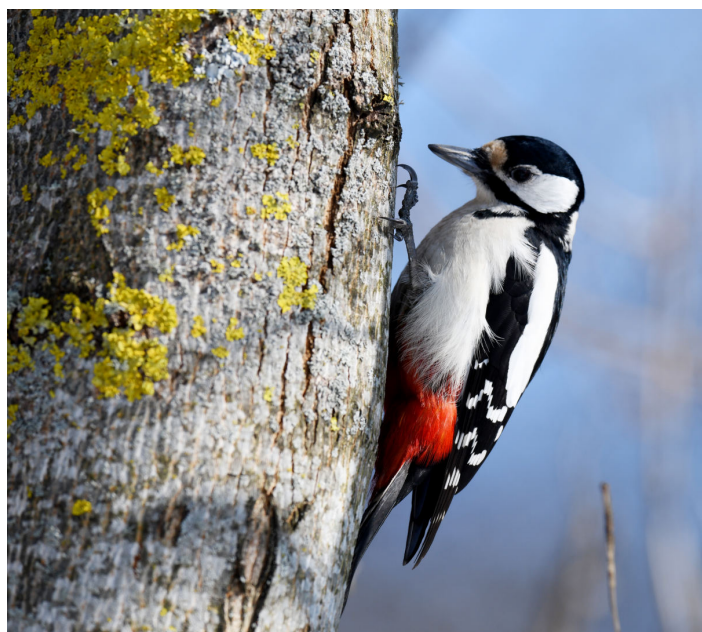
Pavasario oras yra per daug plati sąvoka... Patikslinkite, ką turi omenyje – kritulių kiekį, temperatūros svyravimus, saulės radiacijos intensyvumą? Visi gyvi organizmai, jų rūšys prisitaiko prie savo gyvenamosios aplinkos sąlygų pokyčių. Pavojingiausios yra vėlyvosios pavasario šalnos, jos ypač pakenkia žydintiems augalams, dalis žiedų tiesiog nušąla, mažiau subrandina sėklų, vaisių, augalų gausumas mažėja.

Ką daro geniai, kai pradeda pavasarėti?

Margųjų genių rūšys ruošiasi poravimosi sezonui kala uoksas, kuriose bus perima. Skleidžia garsus – tarškina į medžių kamienus. Tarškinimo dažnis priklauso nuo rūšies, tokiu būdu ieškomas tinkamas poravimosi partneris.

O kodėl miške galima rasti žemuogių pačiose keisčiausiose vietose?

Kas mums, žmonėms, yra keista, kitam gyvam organizmui visiškai normalu. Augalo sėklos sudygsta ten, kur tam yra tinkamos trys sąlygos – vanduo, deguonis ir šviesa. Augalas auga ir dauginasi (žydi, subrandina vaisius, sėklas), kur sąlygos yra tinkamos – pakanka šviesos, mineralinių medžiagų ir drėgmės, kur žolėdžiai nespėja nuėsti augalų antžeminės dalies (stiebų, lapų).

Mokytojas kitu kampu: Jolanta

Ar skiriasi mokytojas mokykloje nuo mokytojo už jos ribų? Kuo gyvena mokytojas? Rubrikoje „Mokytojas kitu kampu“ interviu su VIMS direktoriaus pavaduotoja **Jolanta!**

Eva Anusaitė

Kur matote save po penkių metų? Kas pasikeitė, o kas liko taip pat?

Manau, kad ir po 5 metų vis dar dirbsiu mokykloje. O jei ne mokykloje, tai kur nors, kur būsiu apsupta vaikų. Nes man patinka dirbti su vaikais. O gal įkursiu kokią meninę studiją vaikams...

Kas Jus motyvuoja dirbti?

Labiausiai motyvuoja dirbti aplinkiniai ŽMONĖS. Tai, kad vis dar jaučiuosi reikalinga ir naudinga.

Koks Jūsų mėgstamiausias gyvūnas, kodėl?

Turbūt nustebinsiu, bet tai – delfinas. Nes šis gyvūnas labai protingas. Manau, kad žmogus dar labai daug ko apie jį nežino.

Taip pat labai domiuosi drambliais, kuriuos apie 20 metų kolekcionuoju: suvenyrus, knygutes, atvirukus, papuošalus ir pan. Mažiausias 1 cm didžiausias – 1 m. Tai ne tik didelis, bet ir labai protingas, ištikimas ir rūpestingas gyvūnas. Domėdamasi apie dramblių gyvenimą surandu daug panašumų su žmogumi.

Ar turite gyvenimo moto? Kokia Jūsų manymu yra svarbiausia gyvenimo pamoka? Ar ja vadovaujatės?

Stenkis pažinti ir suprasti žmogų!

Tai nelengva, nes reikia įdėti pastangų. Bet tai labai svarbu, jei nori būti suprastas ir suprasti kitą, bendrauti, turėti draugų, kartu juoktis, kartu verksti, kartu keliauti, kartu tylėti.

Suprasti žmogų! Tai be galo daug, beveik nepasiekama, nes kiekvienas supranta tik tiek, kiek randa savyje, kiek turi savyje. Taigi: suprasti save – suprasti kitą, suprasti kitą – suprasti save. (J. Marcinkevičius).

Ką veikiate laisvalaikiu? Kokie yra Jūsų pomėgiai?

Knygų skaitymas – tai TOP laisvalaikio praleidimo būdas. Skaitau labai daug. Šiltuoju metų laiku, prie knygos skaitymo prisideda buvimas gamtoje. Ypač atsigauunu savo sodyboje, jaukiai pasislėpusioje miške. Ten auginu ir prižiūriu gėles. Vaikščiojimas po mišką, įsiklausymas į gamtos garsus pakrauna naujiems darbams. Su tuo susiję ir kitas pomėgis – fotografija. Mėgstu fotografuoti gamtą, žmones.

Labai mėgstu spręsti SUDOKU. Prieš 25 metus susidomėjau Mandalų kūrimu. Lietuvoje šis užsiėmimas tuo metu buvo dar labai naujas ir jaunas. Lankiau mokymus pas žmones, kurie atskleidė daug paslapčių apie Mandalas, išmokė ne tik jas suprasti, bet ir jų pagalba pažinti save ir kitą. Esu stebėjusi, kaip Tibeto vienuoliai 9

dienas kurią tikrąją smėlio Mandalą, kurią paskutinę dieną nunešė prie tekančio vandens ir išbarstė.

Vėliau kurti Mandalas mokiau ir savo jaunuosius mokinukus. Šiuo metu žodį Mandala yra girdėję dažnas, bet dažniausiai apsiriboja tik kitų sukurtų Mandalų spalvinimu.

Koks Jūsų didžiausias pasididžiavimas?

Tai mano sodyba ir joje mano šeimos kuriama aplinka. Džiaugiuosi ir didžiuojuos, kad labai daug žinau apie tai, kaip auginti gėles ir kitokius augalus. Dauguma žinių atsirado tada, kai įsigijau sodybą.

Kokia Jūsų mėgstamiausia knyga ir kodėl?

Knygų, kurias perskaičiau ne vieną kartą yra daug. Gal labiau norėčiau išskirti autorių - Astrid Lindgren. Mane iki šiol vis dar labai žavi ir pritraukia jos kūryba. Tikiu, kad kiekvienas žmogus yra perskaitęs nors vieną jos knygą. Jose gali rasti įvairių personažų: drąsių, bebaimių, nebijančių iššūkių, jausmingų, jautrių, fantazuotojų. Dauguma jų pasižymi sumanumu, kūrybiška vaizduote. Kiekvienas skaitytojas A. Lindgren knygose gali atrasti save.

Turite didelę pedagoginę patirtį ir esate susidūrusi su nemaža neklaužadų. Koks

mokinio poelgis Jums atrodė juokingiausias, kūrybiškiausias?

Kažkada iš vakaro nelabai gražiai pasielgęs neklaūžada, sugalvojo labai originalų būdą atsiprašyti. Ryte atėjusi į mokyklą (visada į darbą ateinu labai anksti), prie durų pamačiau išsirikiavusią labai keistą komandą: keli klasės mokiniai, mokyklos sargas, direktorius ir pats neklaūžada. Man einant pro juos, visi sakė tuos pačius žodius: Mykolas labai atsiprašo... Pasirodo neklaūžada Mykolas, sugalvojo, kad kuo daugiau atsiprašytojų, tuo greičiau mokytoja atleis. Kadangi ryte, žmonių mokykloje buvo nedaug, o berniukas buvo drąsus, tai prikalbino visus, surastus tou metu mokykloje žmones. Direktorius po to ilgai su šypsena prisimindavo atsiprašymo rytą.

Trimis žodžiais apibūdinkite save kaip mokytoją, kaip žmogų. Ar šie apibūdinimai skiriasi? Kodėl?

Mokytoja: reikli, griežta, teisinga

Žmogus: reikli sau ir kitiems, atkakli, rūpestinga.

Manau, kad reiklumas reikalingas ir darbe, ir kasdienybėje. Atkaklumas padeda siekti tikslo. Griežtumas gal labiau susijęs su darbu, profesija. Bet tai netrukdo būti rūpestinga. Nes ne veltui yra toks žemaitiškas posakis "Mylėk kaip dūšią, krėsk kaip grūšią"

Kas Jums labiausiai patinka dirbant su mokiniais?

Vaikų nuoširdumas ir pasitikėjimas. Džiaugiuosi, kai vaikai ateina kažko paklausti, pasitarti.

Ką apie Jus turėtų žinoti kiekvienas VIMS mokiny?

Gal tai, kas susiję su mano asmeninėm savybėm- esu griežta, bet teisinga

Meridianas rekomenduoja

R. Unos romano „Atjunk“ recenzija

Patricia Vosyliūtė

Rebekos Unos knyga „Atjunk“ yra lyg mūsų pasauli, ateities vizija, kuri formuojasi jau dabar. Grytos – pagrindinės veikėjos pasaulis, yra per daug „saugus“. Protėviai anksčiau gyveno taip, kaip mes gyvename dabar, tačiau jie bandė sukurti kuo saugesnį pasaulį ir padarė jį „dirbtinį“, lyg sukurdami žaidimą.

Mergaitė gyvena saugiam pasaulyje, kur nėra virusų, bakterijų, nepagydomų ligų ar net regos sutrikimų. Jis vadinamas *translaifu*. Šiame pasaulyje visi yra „tobuli“. Žmonių kūnai aptraukti plėvele, kuri saugo nuo sužalojimų ir infekcijų patekimo į organizmą. Žmonės susitikinėja tik užrašinėse, virtualiu būdu ir taip bendrauja net su artimiausiais šeimos nariais. Jie mano, kad tai apsaugo nuo ligų plitimo. Žmonėms draudžiama dauguma veiklų arba jos yra *nerekomenduojamos*. Jie neturi emocijų, nuolat šypsosi ir yra priversti būti laimingais. Žmonėms įdedamos mikroschemos, kurios gali daryti viską. Jos matuoja temperatūrą, pulsą, siunčia signalus kitiems į užrašines ir visi gali matyti, kurioje vietoje yra žmogus. Tačiau mikroschemos yra sukurtos pagal *idealių* žmonių DNR. Todėl prie *kitokių* žmonių mikroschemos negali prisitaikyti. Vienas iš tokių žmonių yra Gryta.

Tai paauglė, einanti prieš sistemą. Ji išskirtinė. Ji nemėgsta užrašinių ir plėvės. Jai patinka bendrauti su žmonėmis kontaktiniu būdu, ją žavi popierinės knygos, mergaitė patinka bėgimas ir jos protėvių veiklos. Ji domisi praeities istorijomis, kurios atrodo neįmanomos. Lygiai toks pat yra ir Mantas.

Mantas yra labiau pažengęs maištininkas nei Gryta. Plėvė sunykusi nuo vaikino kūno, blazdos – vien raumenys ir venos. Vaikino žodynas daug labiau praturtintas senaisiais žodžiais nei Grytos. Kadangi paaugliai yra labai panašūs, jie leidžia dauguma laiko kartu. Skaito knygas, bėgioja, klausosi praeities istorijų ir laipioja po medžius. Jie tampa žmonėmis, *tikrais* žmonėmis.

Knyga skirta paaugliams, gal net kai kuriems suaugusiems, kurie stengiasi sukurti „saugų“ pasaulį. Ji parašyta dabartiniais jaunimo vartojamais žodžiais, naujadarais, todėl lengvai

ir greitai skaitoma. Knygą rekomenduočiau perskaityti tiems, kuriuos domina gyvenimo prasmė, jo įvairiapusiškumas, nauji, dar neatrasti dalykai. Knygoje aptariama daug problemų, skaitytojui iškilusių klausimų ir dilemų. Tačiau autorė palieka vieną, neatsakytą klausimą – kas slypi už sistemos? Ji duoda skaitytojui laisvę susikurti jam patinkantį atsakymą.

Šis klausimas taip pat ir priverčia susimąstyti. Lieka neaišku, kam naudinga, kad pasaulis taptų „saugus“? Kas kuria rekomendacijas, dėl kurių nesilaikymo būsi nubaustas ar sunaikintas? Ar pačios išmaniosios technologijos padarė išvadą, kad netobuli žmonės jas sukūrė tam, kad patys taptų patobulinti ir geriau gyventų? Galbūt išmaniosios technologijos, socialiniai tinklai iš tiesų žmonijai nori tik gero, jei ateityje ydingų individų nebeliks? Perskaite knygą tikrai susimąstysite dėl iškeltų klausimų atsakymų.

Rinkis prekę patikrintą Izabelę Zakarauskaitę

Kiekvienais metais milijonai gyvūnų yra išnaudojami ir kankinami chemijos, medicinos ir kosmetikos pramonės vardan. Žmonių pateisinami, šoką keliantys testavimo būdai, tokie kaip: priverstinis kvėpavimas toksiškomis dujomis, chemijos preparatų leidimas į kraują, kosmetikos ir chemijos produktų bandymas ant gyvūnų odos, po kurių poveikio nuplinka gyvūnų kailis ar odoje lieka randai. Ne tik tai, bet ir patys gyvūnai yra priversti gyventi netinkamose sąlygose.

Atlikti kosmetikos bandymus su gyvūnais Europos Sąjungoje draudžiama nuo 2004 m., o kosmetikos gaminių sudėtinių dalių – nuo 2009 m. Planuojama, kad 2023 metais visame pasaulyje bus draudžiama prekyba kosmetika, kurios gamybos procese buvo atliekami bandymai su gyvūnais.

Vis dėlto, nors Europos Sąjungoje bandymai su gyvūnais yra draudžiami, apie 80 proc. pasaulio šalių jie vis dar atliekami. Ne tik farmacijos, chemijos, kosmetikos srityse, bet ir ginklų pramonėje, kosmoso tyrinėjimo ir bandymų programose. Galime tik įsivaizduoti, kaip sekėsi rusų kosminio laivo Sputnik-5 šuniukams Strelkai ir Belkai išgyventi kelionę į kosmosą, vykusią prieš daugiau kaip 60 metų. Daugelis prieš tai į kosmosą skraidintų šunų tiesiog neišgyveno.

Bandymai su gyvūnais yra labai sena, Senovės Graikijos laikus siekianti praktika ir nors mokslininkai sugebėjo surasti jai alternatyvų, 100 milijonų gyvūnų per metus miršta dėl su jais atliekamų bandymų. Šie bandymai yra ne tik brangesni už jų alternatyvas, bet ir mažiau tikslūs. Pavyzdžiui skausmą malšinantis populiarus

vaistas „Paracetamolis“ žmogui didelio neigiamo poveikio neturi, tačiau gali būti mirtinai nuodingas katėms; tuo tarpu arsenas, kuris yra nuodingas žmogui, nesudaro jokio poveikio avims. Tyrimai rodo, jog tik 4% su gyvūnais atliktų bandymų pasiteisina. Gera žinia yra ta, kad yra nemažai alternatyvų, tokių, kaip sintetinių organų testavimas, „in silico“ kompiuterinė žmogaus organizmo simuliacija, „in vitro“ audinių ir ląstelių auginimas ir jų testavimas. Šie metodai yra ne tik humaniškesni, bet ir tikslesni bei pigesni.

Bandymai su gyvūnais tampa vis mažiau ir mažiau populiarūs, tačiau vis tiek egzistuoja. Kiekvienas galime imtis veiksmų, kad ši praktika išnyktų :

PIRK TIK CRUELTY FREE PRODUKTUS. Prieš pirksdamas lūpdažį, burnos skalavimo skystį ar skalbiklį pasidomėk, ar šis produktas nebuvo sukurtas gyvūnų kančios kaina. Produktai, kurie nebuvo testuojami ant gyvūnų įprastai turi „Cruelty free“ ženkliuką. Jeigu didžiulės kompanijos negaus pajamų, jos bus priverstos keisti savo metodus ir sukurti saugesnius bei gyvūnams draugiškesnius produktus.

Kalbėk. Apie bandymus su gyvūnais šnekėk su savo artimaisiais. Kartu pažiūrėkite dokumentinį filmą ar pasidalinkite savo žinoma informacija. Pats pirk ir paprašyk savo tėvų pirkti veganiškus ir/ar ant gyvūnų netestuotus higienos ir kosmetikos produktus, namų valymo priemones.

Domėkis. Žiūrėk informacinius vaizdo įrašus (rekomenduoju: Save Ralph - A short film by Taika Waititi), skaityk straipsnius, mokykis šia tema ir mokyk kitus.

Pasirašyk peticijas. Jų ieškok puslapyje change.org

Aukok. Turint pakankamai lėšų aukojimas organizacijomis kaip www.crueltyfreeinternational.org <https://www.globalgiving.org/projects/donate-to-help-stop-animal-cruelty/> <https://support.peta.org/page/22115/donate/1?locale=en-US> padaro didžiulę įtaką bandymams su gyvūnais stabdymui.

Parsisiųsk PETA aplikaciją.

Suteik gyvūnams balsą. Turėdamas progą mokykloje pristatyk šią temą.

Neleiskime gyvūnams mokėti už žmonių neatsakingumą!

Filmai vasaros vakarams

Gabriela Vosyliūtė

Priešaky - ilgai laukta vasara, o su ja - ir vasaros atostogos. Tačiau net ir vasarą pasitaiko akimirkų, kai leidžiame sau nieko neveikti. Dažniausiai tai būna lietingi ar žvarbūs vakarai. Būtent tokiems vakarams sukūriau rekomenduojamų filmų, kuriuos galima žiūrėti su visa šeima, sąrašą

„Dėl mūsų likimo ir žvaigždės kaltos“ – filmas, skirtas žiūrovams, mėgstantiems romantiškas, jaudinančias ir sukrečiančias istorijas. Jis priverčia susimąstyti, į dalykus žvelgti kitomis akimis ir tausoti kiekvieną gyvenimo akimirką. Jame kupina jautrumo, meilės ir džiaugsmo. Tad bežiūrėdami pasinersite į jausmų vandenyną ir išgyvensite kiekvieną akimirką drauge su veikėjais.

„Eli“ – siaubo filmų mėgėjams. Filme pasakojama apie berniuko alerginę reakciją į aplinkos orą. Tėvai atveža jį į ligoninę, kurioje vanduo ir oras nesukelia jam alergijos. Eli sapnuoja košmarus, visa aplinka atrodo ne tokia, kokia turėtų būti. Ji mistiška... Šis filmas nenuspėjamas, kad ir kiek kartų bandai atspėti pabaigą, nei viena teorija nebūna teisinga. Neslėpsiu, kad yra akimirkų, kurios ne tik priverčia drebėti iš baimės, bet ir nusišypsoti.

„Puikybė ir prietarai“ – romantinis filmas, kuris kiekvieną kartą suteikia vis kitokį atspalvį. Kiekvienas veikėjas, esantis jame, yra išskirtinis. Ne tik siužetas verčia jį žiūrėti, bet ir noras pažinti veikėjus, įsigilinti į jų pasirinkimus, poelgius. Filme nėra kokių nors specialiųjų efektų, tačiau jis užburia savo siužetu, skirtingomis asmenybėmis ir visai nelauktais įvykiais. Kad ir kiek kartų jį bežiūrėsite, visada patirsite vis kitokį jausmą ir liksite sužavėti.

Povandeninių laivų istorijos

Daniel Vaitkūnas

Kas gali būti galingesnis už povandeninį laivą? Tik pats povandeninis laivas! Didžiausią įspūdį tokios technikos mylėtojams, be abejonės, palieka laivas „Bismarkas“. Tai didžiausias Antrojo pasaulinio karo laivas. Šis laivas buvo sukurtas tam, kad juo nulemtų karo pabaigą. Pirmoji šio giganto karinė užduotis buvo išplaukti į Atlanto vandenyną kartu su laivų „Prinze Eugen“ ir sunaikinti JAV į Angliją siunčiamus konvojus.

„Bismarko“ techninės charakteristikos:

Šis gigantas buvo laikomas nepaskaidinamu.

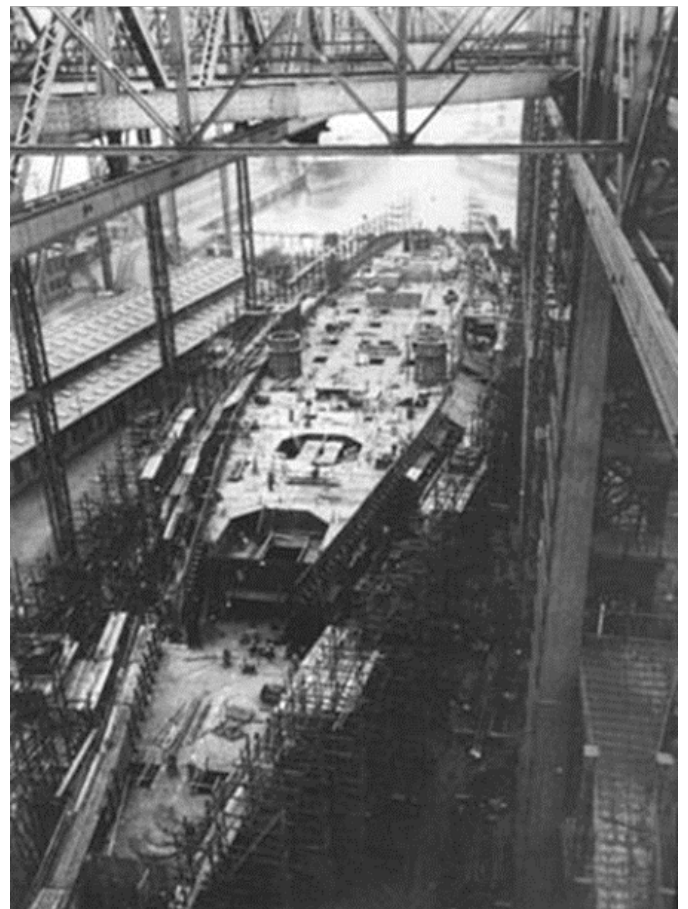
Pradetas statyti 1936, o baigtas statyti 1940 metais. Gabaritai: ilgis - 251 m (palyginimui - žymaus „Titaniko“ ilgis - 269 m), plotis - 36 m (tuo tarpu „Titaniko“ - tik 15 m), vanden stalpa - 50000 tonų, šarvų storis - 33 cm.

Po sėkmingų išbandymų 1941 metais Bismarkas kartu su laivu „Prinz Eugen“ išėjo į Atlanto vandenyną. Bismarkas turėjo du kelius į Atlanto vandenyną - tarp Islandijos ir Anglijos, ir tarp Islandijos bei Grenlandijos. Anglijos admirolai uždraudė abu praėjimus, nors jų pajėgų ir galimybių buvo mažai. Laivų grupė susitiko su priešu Danijos

sąsiauryje gegužės 23 dieną, kuomet britų laivas HMS „Suffolk“ ir po to prisijungęs HMS „Norfolk“ bandė persekioti „Bismarką“.

Po „Bismarko“ atidengtos ugnies persekiojajai buvo priversti pasitraukti. Britų laivai spėjo perduoti Bismarko koordinatas. Pagal tas koordinatas nuplaukė ir laivas HMS „Hood“ kartu su HMS „Prince of Wales“. Laivas HMS „Prince of Wales“ pradėjo šaudyti, kai iki priešų buvo likęs 31 kilometras.

Po mūšio „Prince of Wales“ išleido dūmų uždangą ir taip pasitraukė iš mūšio vietos, o laivą „Hood“ Bismarkas paskandino. Iš 1419 žmonių išgyveno tik trys. „Bismarkas“ taip pat nukentėjo – pradėjo tekėti kuras, o pramušus šarvus buvo užlieta viena iš laivo sekcijų. Buvo priimtas sprendimas laivą nukreipti į artimiausią tinkamą remontui uostą (Prancūzijoje).

Tačiau netrukus W. Churchilis išleido įsakymą, kuriuo buvo norėta nuskandinti „Bismarką“. Visos Anglijos laivyno pajėgos buvo sutelktos šio tikslo įvykdymui. Gegužės 24 d. „Bismarkas“ ir „Prinz Eugen“ atsiskyrė. Anglijoje buvo nuspręsta atakuoti „Bismarką“ iš oro. Iš lėktuvnešio „Ark Royal“ pasikėlė į orą 15 lėktuvų, bet ne viena torpeda nepataikė. Kai išskrido trečią, paskutinį kartą, viena torpeda pataikė į pačią silpniausią vietą - laivugalį, tokiu būdu buvo sugadintas laivo vairavimo mechanizmas, kuris užstrigo pasuktas 15 laipsnių į kairįjį bortą.

Gegužės 27 prasidėjo paskutinytis „Bismarko“ mūšis. Britų laivai apsupo „Bismarką“. HMS „Rodney“ ir HMS „King George V“ iššovė apie 700 kartus. Po to „HMS „Norfolk“ ir HMS „Dorsetshire“ torpedavo „Bismarką“. Taip ir nuskendo vienas iš didžiausių XX a. Karinių laivų. Iš 2500 žmonių, buvusių ant denio, išsigelbėjo tik 119 ir vienas katinas. Ilgus amžius Anglija buvo laikoma „jūrų valdove“ ir „Bismarko“ paskandimas patvirtino šį titulą.

Kaleidoskopas

VIMS mokyklos bendruomenės kūryba

VIMS bendruomenės narių kūrybinės laisvės vieta. Paskutiniajame šių mokslo metų numeryje nerasite ypatingos kūrybinės gausos. Kalbama, kad mokiniai kaupia savąsias idėjas kitiems mokslo metams. Todėl dalijamės naujausiu lietuvių kalbos mokytojo **Igorio** kūrinio.

Kosmo-laisvės prospektas

Novelė

Igoris Zujevas

Tądien gatvė, kurioje gyvename kartu su Daiva, buvo pervadinta iš Kosmonautų į Laisvės prospektą. Tiesą pasakius, apie tai sužinojau visai netyčia, iš kaimynės, bet tai net nebuvo pati svarbiausia tos dienos žinia. Daiva dar iš vakaro nedavė ramybės prašydama skirti pusdienį namams. Spalio pabaigos vėjai, pučiantys tiesiai į mūsų miegamojo išorinę sieną, ne tik ilgesingai gausdavo ventiliacijos angomis, bet tartym negyjanti žaizda verdavosi priminimu – metas klijuoti langus. Galbūt tai tebuvo pretekstas likti vienu du su savosiomis mintimis. Bet pretekstų ieškojau aš.

Jeigu būčiau galėjęs gimti bent keliais metais vėliau, langų klijuoti nesiryžčiau. Todėl dabar, sugrįžęs iš krautuvės ir parnešęs namo naujausią „Respublikos“ numerį, pavyzdingai sėdu prie virtuvės stalo ir šaltomis, geležinėmis žirkklėmis karpau nedideles, bet lango plyšiams puikiai tiksiančias juostas. Mūsų virtuvė niekuo nesiskiria nuo kitų Karoliniškėse esančių

virtuvių. Ant šaldytuvo pastatytas Daivos tėvų dovanotas „VEF“ pastarąjį laiką vis dažniau transliuoja vakarų programas. Mes ir seniau karts nuo karto pasigaudavome kurią nors užsienietišką stotį ir per erzinantį cežėjimą beveik visada pavykdavo išgirsti dainuojant C.C. Catch, Sandrą arba Modern Talking. Visi žinojo, kas ir kokias dainas atlikinėjo tomis bangomis, tik ne kiekvienas galėdavo tai pasakyti garsiai.

Bebaigiant karpinėti paskutinįjį laikraščio lapą, virtuvėje išryškėjo blausus Daivos siluetas. Ji taip pat kaip ir mūsų virtuvė – niekada nesistengė atrodyti kitaip, nei jos bendraamžės. Tik už ausies užkišta storų, juodų plaukų garbana išdavikiškai kyšojo, ir tai buvo vienintelė jos kitoniškumo išraiška visame tobulai iščiustytame mokytojos portrete. Bet visos mokytojos taip atrodė, visi buhalteriai elgėsi taip pat, visi autobusų vairuotojai važinėjo tais pačiais maršrutais. Tokioje kasdienybėje, radus pirmą laisvą rytą po kone savaitę trukusio anšlago sunkiosios terapijos skyriuje, negali nekarpyti „Respublikos“. Daiva žino, kaip klijuoti langus. Aš labiau asistuoju, kai ji nebepasiekia pačių aukščiausių kampų. Daiva taip pat puikiai žino, kad asistuoju ne tik klijuodamas langus. Ir toks vaidmuo jai tinka. Tada mažiau svetimų liežuvių kėsinaisi godžiai aplaižyti tai, kas dedasi mūsų buto virtuvėje.

Pro tręštantį plyšį virš palangės, kurį ką tik pavyko užkamšyti sena marška, jau nebepučia vėjas, o Daiva prasitaria, kad laukiasi.

Turiu ir aš pasakyti, kad vyresnysis gydytojas siūlo stažuotę Lenkijoje, ilgam, su galimybe pasilikti, bet ant stalo tebeguli žirkklės. Ar galima pakeisti radijo bangą, kai šitaip drąsiai keičiamas prospekto pavadinimas? Galbūt. Tik mūsų virtuvė, kurioje, gimus Justui, vis dažniau gros *Telebimbam* repertuaras, dar ilgai nesikeis ir liks visai nejudinama, tarytum sterilaus gyvenimo archipelagas.

Pirmieji laikraščio „Meridianas” mokslo metai buvo nuostabūs!

Ar šis žurnalistinis blynas prisvileš? Tikrai ne, gal tik kartais turintis šiek tiek kartesni poskonį. Atrodo, kad pirminė tokio mokyklos laikraščio idėja - suvienyti skirtingus žmones, jų požiūrius ir įsitikinimus bendram tikslui - kuo puikiausiai dera su laikraščio pavadinimu. Juk būtent Meridiano dienovidinis jungia skirtingus Žemės ašigalius. Šįkart - trumpam atsisveikiname ir keliaujame pelnytų atostogų. Vasarą, beje, palaikykime ryšį socialiniuose tinkluose ir stebėkime, kaip laiką leidžia mokyklos žurnalistai ir kiti bendruomenės nariai. O galbūt dar kurį liepos rytą ir vėlai netyčiomis susimatysime, susiskaitysime! Palankaus vasaros vėjo!

LAIKRAŠČIO „MERIDIANAS” KŪRYBINĖ GRUPĖ:

Šio laikraščio turinį kūrė:

Simas (6B), Daniel (6B), Edilija (7), Ugnė (8A), Urtė (8A), Eva (8B), Patricia (8B), Gabriela (8B), Izabelė (8B), Ūla (11).

Šio laikraščio dizainu, redakcija ir platinimu užsiėmė:

Lietuvių kalbos ir literatūros mokytojas Igoris, mokyklos administratorė Indrė.

Mus rasite: Instagram'e **vims_meridianas** ir mokyklos puslapyje <https://www.vims.lt/mokyklos-laikraštis-meridianas/>

